

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/68/2019
Identifikačné číslo spisu: 3511210295
Dátum vydania rozhodnutia: 24.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3511210295.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ondreja Kotvaša, živnostníka podnikajúceho pod obchodným menom Ondrej Kotvaš MINI-MAX, s miestom podnikania 916 12 Lubina 209, IČO: 33 442 231, zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Cagalovou, so sídlom Poľovnícka 2040/10, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému SPROPOS Servis INŽINIERSKO-DODÁVATEĽSKÁ ORGANIZÁCIA, s.r.o., so sídlom Fučíkova 34, 937 01 Želiezovce, IČO: 31 422 870, zastúpenému Patakyová, Bartová, Kováčsová, s.r.o., so sídlom Majzonovo námestie 2, 940 02 Nové Zámky, IČO: 36 855 197, o zaplatenie 28.019,40 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15Cob/138/2017-409 zo 17. apríla 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 13Cb/13/2013-341 z 8. decembra 2016, proti ktorému žalobca podal odvolanie, a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozhodol o uplatnenom nároku žalobcu na zaplatenie 28.019,40 eur s príslušenstvom tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistenia, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 12.07.2005 písomnú zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), podľa ktorej mal žalovaný zhotoviť dielo do 8 kalendárnych týždňov od objednania diela. Skúšobná prevádzka podľa článku IV zmluvy o dielo bola dohodnutá u odberateľa bez plynutia záručnej doby štyri kalendárne týždne. Cena za dielo bola dohodnutá na sumu 450.000,- Sk bez DPH + 19 % (článok V). Žalobca ako objednávateľ podľa článku VI bodu 1 mal poskytnúť zhotoviteľovi zálohu na nákup materiálu vo výške 40 % z ceny diela po podpise zmluvy. Druhú splátku mal zaplatiť vo výške 40 % z ceny diela do 14 dní po odovzdaní diela a tretiu splátku vo výške 20 % z ceny diela do 14 dní po uplynutí skúšobnej prevádzky. O odovzdaní a uvedení diela do prevádzky mal byť spísaný spoločný zápis podľa článku VII bodu 1 zmluvy o dielo. V

článku X zmluvy o dielo sa sporové strany dohodli, že zmluvu možno meniť alebo zrušiť iba písomne, a to na základe dohody zmluvných strán, podpísanej objednávatelom a zhotoviteľom.

3. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 20.03.2014 vzniesol voči uplatnenému nároku žalobcu námietku premlčania v celom rozsahu. Námietku premlčania vzniesol ohľadne nároku žalobcu na plnenie zo zmluvy o dielo, ako aj voči právu žalobcu na odstúpenie od zmluvy a voči uplatnenému nároku na náhradu škody. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že nárok žalobcu je premlčaný v celom rozsahu, čo odôvodnil tým, že zmluva o dielo bola uzavretá dňa 12.07.2005 a žalovaný mal dielo zhotoviť do 12.09.2005. Žalobca si zmluvnú pokutu vo výške 888,77 eur mohol uplatniť v prvý deň po uplynutí zmluvne dohodnutej doby na plnenie, t. j. dňom 13.09.2005. Žalobca si nárok na zmluvnú pokutu uplatnil po dátume 13.09.2009, t. j. po uplynutí štyroch rokov, preto námietka premlčania bola žalovaným vznesená dôvodne a súd žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu nepriznal. Dňa 13.09.2005 začala žalobcovi plynúť tiež premlčacia lehota na odstúpenie od zmluvy o dielo, ktorá uplynula dňa 13.09.2009. Preto úkon žalobcu zo dňa 2.04.2011 (odstúpenie od zmluvy o dielo) bol realizovaný po uplynutí premlčacej doby a žalovaný sa úspešne bránil vznesenou námietkou premlčania podľa § 391 ods. 2 Obch. zák.

4. Vzhľadom k tomu, že k odstúpeniu od zmluvy o dielo došlo po uplynutí premlčacej doby a žalovaný úspešne vzniesol námietku premlčania, nie je podľa súdu prvej inštancie možné, aby žalobca žiadal peňažný nárok na vrátenie zálohy vo výške 40 % z ceny diela v zmysle článku VI bodu 4 zmluvy o dielo, t. j. sumu 7.103,50 eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný mal dielo zhotoviť do 12.09.2005, pričom žalobca od zmluvy o dielo odstúpil až podaním zo dňa 2.04.2011, čo znamená, že žalobca neodstúpil od zmluvy o dielo pre podstatné porušenie zmluvy (§ 345 Obch. zák.). Žalobca neposkytol žalovanému lehotu na dodatočné plnenie. Totiž, ak žalobca neodstúpil od zmluvy o dielo ihneď, ako sa dozvedel o porušení zmluvy o dielo žalovaným, t. j. k 13.09.2005, mohol odstúpiť od zmluvy o dielo podľa § 346 Obch. zák., ale žalovanému neposkytol lehotu na dostatočné plnenie, čo vyžaduje ustanovenie § 346 ods. 1 Obch. zák. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie preddavku vo výške 7.136,69 eur, ktorú sumu zaplatil 27.09.2005, teda až po uzavretí zmluvy o dielo. Už ku dňu 27.09.2009 žalovanému uplynula subjektívna premlčacia lehota. Ku dňu úhrady preddavku žalobcom už žalovaný vedel, že dielo včas nezhotovil. Minimálne ku dňu 17.07.2006 vedel žalobca, že žalovaný má dielo zhotovené, pretože ho vyzval na prevzatie. Najneskôr si preto mohol uplatniť nárok na náhradu škody do 17.07.2010. Štyri faktúry predložené žalobcom, ktoré mali najneskoršiu splatnosť, si žalobca uplatnil na základe nájomnej zmluvy za obdobie od septembra 2005 do decembra 2005 a za spotrebu elektrickej energie za obdobie september 2005 - december 2005. Žalobca teda najneskôr k decembru 2005 vedel nielen o uplatnenej vzniknutej škode, ale aj o jej výške a o osobe, ktorá je povinná uhradiť škodu. Žalobca sa o celej škode a osobe povinnej nahradiť škodu tak, ako si ju v žalobe uplatnil, dozvedel najneskôr v decembri 2005, čo je začiatok plynutia subjektívnej lehoty. Žalobcovi uplynula štvorročná lehota na uplatnenie náhrady škody v mesiaci december 2009 (konkrétne podľa poslednej faktúry č. 4512049 čo do dodania služby dňom 12.12.2009).

5. Odvolací súd sa s vyššie uvedenými dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil, konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní bolo nepochybne preukázané uzavretie obchodno-závazkového vzťahu medzi sporovými stranami, a to titulom zmluvy o dielo zo dňa 12.07.2005. Predmetná zmluva bola uzavretá platne a obsahovala všetky podstatné náležitosti, okrem iného bol dohodnutý čas zhotovenia diela v lehote 8 kalendárnych týždňov od objednania diela. Objednanie diela teda zodpovedalo dátumu uzavretia zmluvy o dielo dňa 12.07.2005. V konaní tiež bolo nepochybne preukázané, že žalovaný ako zhotoviteľ predmetu diela v dohodnutej lehote nevykonával, pričom žalobca dňa 2.04.2011 od zmluvy o dielo odstúpil z dôvodu nezhotovenia diela žalovaným v dohodnutej, ako i dodatočnej lehote. Uzavretá zmluva o dielo neobsahovala ustanovenia konkretizujúce možnosť odstúpenia od zmluvy, z čoho vyplýva, že od zmluvy o dielo bolo možné odstúpiť len zo zákonných dôvodov (§ 344 Obch. zák.). Žalobca odstúpil od zmluvy o dielo z dôvodu omeškania žalovaného so zhotovením predmetu diela, pričom v zmysle § 345 ods. 1 Obch. zák. by sa jednalo o podstatné porušenie zmluvnej povinnosti. Povinnosťou žalobcu však bolo toto oznámiť žalovanému bez

zbytočného odkladu po tom, ako sa o tomto porušení dozvedel. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že nárok na peňažné plnenie, uplatnený žalobcom, pozostáva z kapitalizovanej škody, zmluvnej pokuty a z poskytnutej zálohy. Žalovaný v konaní vzniesol námietku premlčania voči všetkým týmto nárokom, vrátane právneho úkonu žalobcu, ktorým odstúpil od zmluvy. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že ku dňu 12.09.2005 nebol predmet diela zhotovený, pričom ku dňu 17.07.2006 bol žalobca žalovaným vyzvaný na prevzatie zhotoveného predmetu diela. Vychádzajúc z uvedených dátumov je zrejmé, že všetky žalobcom uplatnené nároky na peňažné plnenia (žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 7.11.2011), ako aj samotné odstúpenie od zmluvy o dielo, možno považovať (vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným) za premlčané v zmysle § 387 a nasl. Obch. zák. Vo vzťahu k bližšej špecifikácii premlčania jednotlivých nárokov, ako aj odstúpenia od zmluvy, odvolací súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil.

6. V intenciách vyššie uvedených skutočností odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) ako vecne správne potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na ich náhradu proti žalobcovi.

7. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním namietajúc, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na body 29 a 30 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorých odvolací súd konštatoval, že pri absencii ustanovení, ktoré by konkretizovali možnosť odstúpenia od zmluvy o dielo, bolo možné od nej odstúpiť iba zo zákonných dôvodov, čo žalobca aj urobil. Žalobca si tiež riadne splnil povinnosť v zmysle § 345 ods. 1 Obch. zák., keď po márnom uplynutí dodatočných lehôt na zhotovenie diela od zmluvy odstúpil. Podľa druhej vety § 350 ods. 2 Obch. zák., účinky odstúpenia nastávajú márnym uplynutím tejto lehoty, ak je primeraná, alebo uplynutím primeranej lehoty, ak určená lehota nebola primeraná. Podľa judikatúry, poskytnutie dlhšej lehoty, než je lehota primeraná, je právom odstupujúceho. Keďže žalobca mal záujem na riadnom dokončení stroja, poskytol žalovanému viac termínov na dokončenie diela. To, že stroj nebol dokončený ani v roku 2011 dokazuje tiež výpoveď Ondreja Kotvaša na pojednávaní dňa 5.09.2014, ktorý potvrdil, že ešte v roku 2011 sa stretol s konateľom žalovaného a chcel, aby sa záležitosť vyriešila. Ani jeden zo súdov však nebral túto výpoveď do úvahy, pričom je namieste otázka, načo by v roku 2011 prebiehali rokovania, ak by bol stroj riadne vyrobený a funkčný už v roku 2005. Tvrdenie žalovaného, že dielo bolo riadne zhotovené, ako i to, že „žalobcu vyzval ústne - telefonické pozvanie na prevzatie sa nedostavil ani 10.10.2015, kde bol pozvaný rovnako“, nebolo preukázané žiadnym relevantným dôkazom, napriek tomu si ho súd osvojil, keďže vyhovel námietke premlčania vznesenej žalovaným. Nesprávne je tiež tvrdenie odvolacieho súdu (v bode 32 odôvodnenia napadnutého rozsudku), že žalobca bol ku dňu 17.07.2006 vyzvaný žalovaným na prevzatie zhotoveného predmetu diela. Žalovaný túto skutočnosť nepreukázal žiadnymi dôkazmi, okrem svedeckej výpovede zamestnanca žalovaného, ktorú však žalobca považuje za tendenčnú a urobenú v prospech zamestnávateľa. Ak žalovaný tvrdil, že žalobcu vyzýval telefonicky, mal ako dôkaz predložiť výpis hovorov z tohto obdobia, čo však neurobil. Naproti tomu súdy pri svojom rozhodovaní vôbec nebrali do úvahy výpisy hovorov so žalovaným, ktoré predložil žalobca a ktorými preukazoval poskytnutie dodatočnej lehoty na plnenie.

8. Za nesprávne označil žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) tiež závery súdov oboch inštancií pokiaľ ide o žalovaným vznesenú námietku premlčania. Podľa názoru dovolateľa nemožno premlčaciu lehotu počítať od dohodnutého termínu dodávky, pretože tá zo strany žalovaného nebola dodržaná, čo žalobca v priebehu konania dokázal. V tejto súvislosti opätovne poukázal na ustanovenie § 350 ods. 2 Obch. zák., podľa ktorého pri poskytnutí dodatočnej lehoty pre plnenie, účinky odstúpenia od zmluvy nastávajú márnym uplynutím tejto lehoty, pričom podľa dostupnej judikatúry platí, že poskytnutie dlhšej lehoty, než je primeraná, je právom odstupujúceho. Pokiaľ súd vo svojom odôvodnení uviedol, že žalovaný (správne má byť zrejme žalobca - poznámka dovolacieho súdu) mal dňom 13.09.2005 vedomosť o povinnej osobe, ktorá spôsobila škodu, tak ani s týmto tvrdením nemôže žalobca súhlasiť, pretože škoda

žalobcovi vznikla až odstúpením od zmluvy, keďže až dovtedy žalobca stále dúfal, že žalovaný stroj dokončí tak, aby bol funkčný. Opätovne zdôraznil, že pri počítaní premlčacej lehoty nemožno vychádzať z termínu dokončenia diela, pretože tento nebol dodržaný a rovnako tak nemožno vychádzať z predpokladu, že ku dňu 17.07.2006 bol žalobca žalovaným vyzvaný na prevzatie zhotoveného diela, pretože toto nebolo riadne v zmysle zákona ničím preukázané. Podľa názoru dovolateľa z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalobca si svoje nároky uplatnil včas v zmysle § 349 ods. 1 Obch. zák. a tieto nemôžu byť v žiadnom prípade premlčané tak, ako to uvádza odvolací súd. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôkazy (nachádzajúce sa v spise), ako aj z dôvodu, že odvolací súd vôbec nebral do úvahy jeho tvrdenia v odvolaní a ani sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal, dovolateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že v celom rozsahu vyhovie žalobe a žalobcovi prizná náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho, ako aj dovolacieho konania.

9. K dovolaniu žalobcu zaslal žalovaný vyjadrenie, ktorým navrhol dovolanie odmietnuť a žalovanému priznať náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Dovolanie žalobcu podľa názoru žalovaného nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, čo predstavuje dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. f/ CSP. Zdôraznil, že pokiaľ dovolateľ odôvodňuje prípustnosť dovolania ustanovením § 421 ods. 1 CSP, je neprípustné, aby iba všeobecne a vágne odkázal na „dostupnú judikatúru“ v bližšie nevymedzenej právnej otázke, ktorú považuje za zásadnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Nároky na obsah dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ odvodzuje od ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, sú ustálené viacerými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako je napríklad aj uznesenie sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo dňa 6. marca 2017, ktorého závery možno podľa názoru žalovaného v celom rozsahu aplikovať aj na dovolanie žalobcu. Dovolateľ v dovolaní zrejme naznačuje, že odvolací súd sa napadnutým rozhodnutím odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uvádza, že „podľa judikatúry, poskytnutie dlhšej lehoty, než je lehota primeraná, je právom odstupujúceho.“ Ďalej však k ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neuvádza žiadne tvrdenia a rovnako tak neuvádza, že právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), alebo že je táto otázka dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

10. K dovolateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalovaný uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdov oboch inštancií, že lehota na odstúpenie od zmluvy začala plynúť deň nasledujúci po dni omeškania žalovaného so zhotovením diela a uplynula pred dovolateľom zamýšľaným odstúpením od zmluvy listom označeným ako „Odstúpenie od zmluvy a náhrada škody“ zo dňa 2.04.2011. Dovolateľ uvádza, že od zmluvy odstúpil podľa § 345 ods. 1 Obch. zák. (t. j. pre podstatné porušenie zmluvy), a to potom, ako márne uplynuli dodatočné lehoty na zhotovenie diela. Takýto postup je však v rozpore s platnou právnou úpravou a odporuje gramatickému aj logickému výkladu ustanovení § 345 a § 346 Obch. zák., pričom práve o „účinné“ odstúpenie od zmluvy v roku 2011 opiera dovolateľ svoje nesúhlasné stanovisko ohľadom premlčania nároku na náhradu škody. Čo sa týka nároku na náhradu škody a zaplatenie zmluvnej pokuty, dovolateľ nerozporuje právny názor súdu v rozsahu premlčania zmluvnej pokuty, na základe čoho sa žalovaný domnieva, že sa s ním dovolateľ stotožnil. K argumentácii žalobcu ohľadom toho, kedy sa dozvedel o škode a o tom, kto ju spôsobil (kedy podľa dovolateľa škoda vznikla až jeho odstúpením od zmluvy) žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru premlčacia doba ohľadom nároku na zaplatenie preddavku (ako časti škody) vo výške 7.136,69 eur uplynula 27.09.2009 a premlčacia doba ohľadom nároku na náhradu škody titulom faktúr uvedených v bode 68 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie najneskôr v decembri 2009 tak, ako to posúdil súd prvej inštancie. Najneskôr v týchto lehotách sa dovolateľ nielen mohol dozvedieť, ale sa aj dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

12. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

13. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

16. Podľa § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

17. Prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Ustanovenia Civilného sporového poriadku vyžadujú istú mieru nielen obsahového, ale aj formálneho vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 CSP), je dovolateľ povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP zakladá jeho prípustnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací opakovane judikuje, že pre vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 432 CSP v súlade so zákonom platí, že ustanovenie § 432 CSP nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Skúmaniu dôvodnosti dovolania totiž vždy predchádza skúmanie jeho prípustnosti. Preto pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania, t. j. označiť (náležitým spôsobom) otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, prípadne je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP). Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (k uvedenému porovnaj napríklad uznesenie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21. augusta 2018, uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

18. V posudzovanom prípade žalobca v dovolaní poukázal na dovolací dôvod podľa ustanovenia § 432 CSP (ktorý prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP), pričom v ďalšom obsahu dovolania sa zaoberal nielen nesprávnym právnom posúdením veci, ale aj (údajnými) nedostatkami v rámci zistenia skutkového stavu veci odvolacím súdom. Namietanú nesprávnosť, či neúplnosť skutkových zistení odvolacieho súdu (dovolateľom tvrdené neprihliadanie na niektoré dôkazy, ako aj nesprávne skutkové zistenia odvolacieho súdu ohľadom neposkytnutia dodatočnej lehoty na plnenie, či

výzvy na prevzatie zhotoveného diela) však nemožno stotožňovať s neprávnym právnym posúdením vecí odvolacím súdom. Neprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav vecí. Dochádza k nemu vtedy, keď súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súčasne nejde ani o prípustný dovolací dôvod, ktorým by bolo možné odôvodniť dovolanie. Podľa ustanovenia § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. V dôsledku uvedenej viazanosti nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť, či úplnosť skutkových záverov, na ktorých odvolací súd založil dovolaním napadnuté rozhodnutie.

19. V prípade namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí zase z obsahu dovolania nie je zrejmé, ktorou právnou otázkou (ohľadom ktorej existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, alebo ktorá nebola dovolacím súdom doposiaľ riešená, prípadne bola riešená vo viacerých prípadoch nejednotne) je podľa názoru dovolateľa založená prípustnosť jeho dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia, neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd. Ak by postupoval inak (opačne), uskutočnil by procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď napr. rozhodnutia NS SR vo veciach sp. zn. 1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017, 1Obdo/31/2019, 3Obdo/36/2017, 5Obdo/51/2017). Len samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP.

20. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd vôbec nebral do úvahy jeho tvrdenia v odvolaní a ani sa s nimi žiadnym spôsobom nevysporiadal, dovolací súd poznamenáva, že ide o námietku nedôvodnú, keďže z obsahu dovolaním napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odvolací súd sa nielen stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému žalobca podal odvolanie, ale na zdôraznenie jeho správnosti uviedol aj ďalšie dôvody, ktorými sa zároveň vysporiadal s (pre rozhodnutie danej veci) podstatnými odvolacími námietkami (v posudzovanom prípade ide predovšetkým o námietku, že žalobcom uplatnené nároky nie sú premlčané). V zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

21. Vzhľadom k tomu, že žalobca nevymedzil ním uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolací súd odmietol jeho dovolanie podľa ust. § 447 písm. f) CSP.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.